

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **F.K.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2022, č. j. OAM-377/ZA-ZA10-ZA16-
2022, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Žalobce požádal dne 28. 3. 2022 o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 4. 2022 sdělil, že je svobodný, turecké státní příslušnosti a kurdské národnosti. Je muslimem a pochází z města Mardin v Turecku. Není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Zdravotní omezení nemá. Do České republiky přicestoval ilegálně kamionem, přál si dojet do Německa. O mezinárodní ochranu žádá proto, neboť má finanční problémy, hodlá vydělat peníze na léčbu zdravotních problémů svých rodičů.
3. Žalobce i při pohovoru vedeném k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 4. 2022 potvrdil výše uvedený důvod své žádosti, přičemž dodal, že otec má problémy s dýcháním a matka má kýlu. V zemi původu byl zemědělcem a pastevcem, ale práce je málo placená. V Turecku neměl žádné problémy s policií, soudy či armádou.
4. Součástí správního spisu jsou také informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 5. 2021, Turecko – Bezpečnost a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občasných svobod a lidských práv, stav: květen 2021; Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi za rok 2020, Turecko ze dne 25. 3. 2021; Informace MZV ČR, č. j. 126189-7/2020-LPTP (ze dne 13. 11. 2020), Turečtí občané kurdského původu; Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, říjen 2019 ze dne 24. 3. 2020; zpráva ČTK, Rusko a Ukrajina se přetahují o podporu Erdogana ze dne 19. 4. 2022.
5. S uvedenými materiály měl žalobce možnost se seznámit dne 26. 4. 2022, přičemž se k tomuto správnímu úkonu nedostavil.
6. Žalovaný o žádosti žalobce rozhodl dne 9. 8. 2022 pod č. j. OAM-377/ZA-ZA10-ZA16-2022. V průběhu správního řízení vzal za objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území ČR. Tento důvod nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal v případě žalobce ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

III. Obsah žaloby

7. Žalobce namítá, že se žalovaný nijak nezabýval postavením Kurdů v Turecké společnosti a způsobem, jakým jim je poskytována péče o zdraví a zajištěn rovný přístup na trh práce ve smyslu, zda nejsou osoby kurdské národnosti diskriminovány v přístupu na trh práce v porovnání s tureckou většinou. Žalobce dále uvádí, že poskytování ochrany práv obyvatelům Turecka je zajišťováno diskriminačním způsobem, kdy etnickým Kurdům je poskytována ochrana mnohem slabší než Turkům.

8. Žalobce odkázal na bod č. 23 a č. 30 usnesení o zprávě Komise o Turecku za rok 2021 Evropského parlamentu ze dne 7. 6. 2022, které se týkají politické strany HDP a situace Kurdů v Turecku. Ačkoliv žalobce není členem uvedené politické strany, lze z výše uvedených bodů vypožorovat zcela jasnou „náladu“ v Turecku ve vztahu ke kurdským příslušníkům, přičemž je evidentní, že rovnost v právech není zaručena bez rozdílu.
9. Žalobce má za to, že se žalovaný nezabýval veškerými důvody jeho odchodu z domovské země, přičemž zdůrazňuje nemožnost výdělků a možnou diskriminaci v přístupu na trh pro svůj kurdský původ.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Vyjádřením ze dne 13. 10. 2022 žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Odkázal na obsáhlé zdůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval, že žalobce během správního řízení nesdělil žádnou skutečnost, která by odkazovala k tomu, že ve vlasti vyvíjel politické aktivity, pro něj by byl následně pronásledován. Žalobce neuvedl žádné problémy z důvodu národnosti či příslušnosti ke kurdskému etniku. Na podporu svých tvrzení žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
11. Žalovaný uzavřel, že se nedomnívá, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s.ř.s.
13. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jejich nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

V. 1. Důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu

15. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda je v případě žalobce naplněn důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv.
16. Žalobce dle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nesdělil, že by ve své vlasti vyvíjel politické aktivity, za které by byl následně pronásledován, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny.

17. Co se týká důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ani zde žalovaný nehledal naplnění těchto podmínek ze strany žalobce. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce vycestoval z důvodu, aby vydělal peníze na léčbu zdravotních problémů svých rodičů, kteří nemohou kvůli zdravotním problémům pracovat. Pro svou cestu se nepokusil vyřídit si pracovní vízum kvůli byrokracii. Motivem k odjezdu tedy byly čiré ekonomické důvody. Žalobce nikdy neměl problémy se státními orgány v zemi původu, nikdy nebyl zadržen ani trestně stíhán. Žalovaný v tomto ohledu neshledal žádnou okolnost, která by měla negativní vliv na žalobcův každodenní osobní život dosahující úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
18. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
19. Námitku žalobce týkající se toho, že se žalovaný nezabýval postavením Kurdů v Turecku s ohledem na poskytovanou lékařskou péči a na diskriminaci v přístupu na trh práce, vznášenou poprvé až v žalobě, krajský soud považuje za účelovou. Žalobce se při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, ani v samotném pohovoru k žádosti, krom toho, že je Kurdem a hovoří i kurdsky, nikterak nezmiňuje o tom, že by důvodem jeho problémů v zemi původu a následné vycestování byla příslušnost ke kurdské menšině. Opakovaně tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je snaha si zde najít práci a vydělat peníze. Z jeho odpovědi je přitom patrné, že nebyl pronásledován z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině.
20. V žádosti o mezinárodní ochranu ani v pohovoru k žádosti nelze vysledovat žádné indicie stran toho, že by původ nesnázi žalobce v zemi původu pramenil z jeho příslušnosti ke kurdskému etniku. Naopak, jediná zmínka o tom, že žalobce je Kurdem, se objevuje v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně v odpovědi na otázku týkající se národnosti, resp. etnika. Z uvedeného ovšem opravdu nelze usoudit, že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování vzhledem k tomu, že je Kurdem. Stejně tak z výpovědi žalobce neplyne jakákoliv jeho politická aktivita či projevy sympatií vůči turecké politické straně HDP.
21. Je tak zřejmé, že žalobce nestaví svůj azylový příběh na pronásledování a obavách zapříčiněných svou příslušností ke kurdské menšině či politických aktivitách, jak se snaží navodit v žalobě. Naopak, z jím sdělovaných informací se jednoznačně podává, že důvodem odchodu z vlasti jsou ekonomické důvody – vidina vydělání peněz. Žalobce se ani slovem v průběhu správního řízení nezmínil o tom, že by měl v Turecku kvůli své kurdské národnosti problémy. Tento argument zaznívá poprvé až v žalobě.
22. Ze správního spisu je přitom patrné, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem absolvoval osobní pohovor a měl tak možnost sdělit již správnímu orgánu všechny relevantní okolnosti pro udělení azylu. Žalobce měl možnost se ke všem podkladům před

vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit a svá vyjádření případně doplnit či korigovat, přičemž toto neučinil.

23. S ohledem na skutečnost, že příslušnost ke kurdské národnosti žalobce sám udal v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze usuzovat, že by se jednalo o důvod, který by v tomto případě představoval nějak zvlášť citlivou oblast, u kterých by bylo možné pochopit určité zdráhání je sdělit. I přes tyto skutečnosti však netvrdil ve svém azylovém příběhu ničeho, z čeho by vyplynulo, že důvodem pronásledování v zemi původu, je jeho příslušnost ke kurdské menšině či politické aktivity. Krajský soud tak ani v tomto případě neshledává žádné důvody, které by mohly ospravedlnit skutečnost, že žalobce tyto azylové důvody neuvedl již v řízení před správním orgánem. Krajský soud tedy taková tvrzení žalobce považuje za účelová, vedená snahou dodat *ex post* azylovému příběhu žalobce závažnosti. Nelze pak pochopitelně vytýkat žalovanému, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně nezabýval a nevypořádal se s důvody a argumentací, kterou žalobce uplatnil až v žalobě.
24. V této souvislosti krajský soud toliko pro úplnost a v obecnější rovině poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku. Například v rozsudku ze dne ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že „obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46). Žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti. Samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky přitom není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
25. Závěry žalovaného ve vztahu k azylovému důvodu dle § 12 zákona o azylu prezentované v napadeném rozhodnutí proto považuje krajský soud za správné.

VI. 2. Posouzení důvodu udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu

26. Co se týče, toliko ve stručnosti azylových důvodů dle § 13 a 14 zákona o azylu, krajský soud uvádí, že v daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Rovněž nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) nebyly v řízení zjištěny, ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

V. 3. Posouzení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu

27. Co se pak týká doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až d) zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoliv procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011 – 89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010 – 64).
28. Ze správního spisu a ze samotného tvrzení žalobce má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. a), b), c) ani d) zákona o azylu. Co se týká hrozby vážné újmy ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, ten je v Turecku zrušen od roku 2004. Krajský soud tak s hodnocením žalovaného souhlasí a doplňuje, že tento závěr žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nijak nezpochybňoval.
29. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, podle názoru žalovaného lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí, či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Ve výpovědích žalobce správní orgán nenalezl vodítka, která by ho měla přivést k okolnostem, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či proč by tam měl být mučen.
30. Žalobce nikdy neměl v zemi původu žádné problémy, a to ani kvůli svému etnickému původu či politické aktivitě.
31. Informace o zemi původu, jak je zajistil žalovaný, považuje krajský soud za dostačující. Žalovaný tyto adekvátně aplikoval s ohledem na údaje poskytnuté žalobcem a jeho výpověď. Krajský soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení situace v Turecku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“

32. Krajský soud odkaz žalobce na bod č. 23 a č. 30 usnesení o zprávě Komise o Turecku za rok 2021, které vydal Evropský parlament dne 7. 6. 2022, nepovažuje ve vztahu k žalobci za relevantní, neboť má toliko dokreslovat politickou situaci v Turecku, zejména ve vztahu k prokurdské politické straně HDP. Z azylového příběhu žalobce ovšem nevyplývá jakákoliv zmínka o jeho politické aktivitě či pronásledování z důvodu jeho etnické příslušnosti, jak již bylo rozvedeno shora. Žalobce sám uvedl, že je v zemi původu zemědělcem a pastevcem, přičemž se pouze zmínil o tom, že práce je v Turecku málo placená. Nelze též přehlédnout, že žalovaný v souzené věci čerpal informace z více rozličných, nejen vládních, zdrojů (IOM, ČTK, Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, Ministerstva vnitra Velké Británie).
33. Nutno opětovně zdůraznit, že žalobce byl předvolán k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci, ovšem svého práva nevyužil. Žalobce tak měl jistě možnost předložit další informace či učinit důkazní návrhy k podpoře svých tvrzení již ve správním řízení.
34. Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu lze konstatovat, že bezpečnostní situace je na většině území Turecka stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Žalobce pobýval ve městě Diyarbakir, které se nachází na jihovýchodě země, avšak nikoliv v bezprostřední blízkosti syrsko-tureckých hranic. V tomto městě nedochází k přesunu vojenské techniky a aktivní vojenské činnosti, jak vyplývá z informace Ministerstva vnitra s názvem OAMP – Turecko: bezpečností a politická situace v zemi z května 2021.
35. Vycestování žalobce do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce je svobodný a bezdětný, nemá zde svoji rodinu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci tak nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
36. Žalobce v žalobě obecně namítá, že je v zemi původu porušován článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť mu zde nebyla poskytnuta ochrana pro jeho kurdskou příslušnost. K této obecné a blíže neodůvodněné námitce krajský soud odkazuje na již výše předestřanou argumentaci stran toho, že žalobce netvrdil jakoukoliv diskriminaci či jakékoliv problémy v zemi původu, jimž by byl vystaven proto, že je Kurdem. Z tvrzení žalobce v průběhu správního řízení, ani ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by žalobce byl v zemi původu diskriminován, či že by bylo porušováno jeho právo na soukromý a rodinný život z důvodu jeho kurdské příslušnosti. Jak již bylo detailně popsáno výše, z celkového vyznění jeho výpovědi je patrné, že důvod vycestování žalobce je ryze ekonomický a žádnou spojitost s otázkou žalobcova „kurdství“ nemá.
37. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by

v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce.

38. Závěry žalovaného učiněné stran neudělení doplňkové ochrany, resp. jeho řádného odůvodnění, tedy obstojí.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 15. listopadu 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně